

DE PAARSE KROKODIL

Zweetdruppels lopen in straaltjes langs Noah's rug. Zelfs onder de parasol is het bijna niet uit te houden. Ze gaat echt niet de hele dag zitten wachten tot mama uit haar werk komt.

Hebben jullie het ook zo warm? Zwemmen? typt ze.

Ze wist niet dat ze de zwemtrainingen in de zomervakantie zó zou missen. Maar misschien mist ze haar vriendinnen van de Watervlinders nog wel het meest. Met niemand kan ze zo lachen als met haar Best Friends Forever: Snoek, Mel en Stip. Zo heten ze niet echt, die bijnaam heeft hun trainer Ed ze gegeven. Snoek heet eigenlijk Anouk, Mel Amély en Stip Elvira. En haar noemen ze Noos, maar haar echte naam is Noah.

Ze drukt op verzenden. Als ze maar niet een dagje weg zijn...

Na een paar seconden verschijnt er al een berichtje in hun BFF-app: *Ja! puf puf.* Die is van Snoek. Vlak daarna appt Stip. *Goed idee!* En daar is Mel. *Yes! Waar?*

Het buitenbad natuurlijk! Ze is nog aan het typen, als er een appje van Snoek binnenkomt. *Strand?*

Yes! appen Stip en Mel bijna tegelijk.

Noah zucht. Iedereen is enthousiast. Nu kan ze moeilijk nog met het zwembad aankomen.

Verzamelen bij Stip? appt Mel.

Ja, bij Stip is het makkelijkst. Die woont dicht bij de duinen.

Het is lekker koel onder de hoge bomen. Zachtjes blaast de wind door Noah's krullen.

'Ik weet de weg,' zegt Snoek voor de derde keer. 'We moeten gewoon de bordjes volgen.'

Ze hebben er al twee gezien. Strand 7 km en na een tijdje stond er Strand 5 km.

De hoge duintop komt steeds dichterbij. Een rijtje naaldbomen steekt fel af tegen de blauwe lucht.

'Daarachter is de zee!' roept Snoek. Ze gaat steeds sneller fietsen. De kop van de paarse opblaaskrokodil wipt op en neer onder haar snelbinders.

Het is een grappig gezicht, denkt Noah. Net of de krokodil wil bijten.

Bovenop de heuvel staat Snoek stil. Ze zwaait dat ze moeten opschieten.
De laatste meters omhoog zijn zó zwaar, Noah kan bijna niet meer. Maar dan is ze boven.
Eindelijk schaduw! Haar T-shirt plakt aan haar rug. Ze is kletsnat. Alleen haar mond is kurkdroog.
‘Kijk,’ wijst Snoek.
In de verte schittert een blauwe streep. De zee!
Noah zucht. Dat is nog best een eind.
Stip houdt een fles water omhoog. ‘Iemand een slokje?’
Yes, daar is ze echt aan toe!
Voor ze van huis ging, had ze mama een app gestuurd. *Ik ben naar Stip!* Dat ze nu naar het strand gaan, hoeft mama niet te weten. Dan wordt ze alleen maar ongerust.

Hoe hard ze ook trappen, het laatste stuk komen ze niet meer vooruit in het mulle zand. Ze zetten hun fiets tegen het hek en lopen het laatste duin over.
Noah schopt haar teenslippers uit, piepkleine zandkorreltjes persen zich tussen haar tenen.
Het strand is vol. Overal waar ze kijkt zijn parasols, zonneschermen en spelende kinderen.
Daarachter glinstert de zee.
Op een leeg plekje laten ze hun tassen in het zand ploffen. Nu zo gauw mogelijk haar kleren uit. Ze hebben niets afgesproken, maar ze hebben allemaal een bikini aan. Voor een badpak is het veel te warm.
Snoek trekt de krokodil naar zich toe en begint te blazen. Na een paar minuten neemt Mel het over, dan Stip en Noah als laatste. Ze blaast tot er niets meer bij kan. Snoek knijpt snel het ventiel dicht en duwt het dopje erop.
‘En nu zwemmen,’ roept Noah.
Met de krokodil tussen hen in rennen ze slalomend langs de bedjes, handdoeken en zandkastelen.

Het zoute water spettert tegen haar benen. Als het bijna tot haar middel komt, laat Noah de krokodil los.

‘We gaan niet in het pierenbad!’ roept Snoek.
Nu ziet Noah het ook. Bij haar komt het water pas tot haar dijbeen...
We gaan dáár,’ wijst Snoek. ‘Vorbij die zandbank!’ En dan rent ze met Stip, Mel én de krokodil verder.
Noah zwemt snel achter ze aan. De bodem gaat omhoog en dan staat ze op een eiland.
Een zandbank dus.
Snoek schuift de krokodil het water in en springt op z’n rug. Stip klimt achter haar. Als Mel erop probeert te komen, wankelt de krokodil. Snoek en Stip gillen, maar dan zit Mel ook.
‘Kom, Noos!’ roepen ze.
Maar dan komt er een grote golf aan. De krokodil slaat om, ze plonzen alle drie in het water. Ze komen niet meer bij van het lachen.
De krokodil roetsjt weg over de branding. Noah gaat gauw achter hem aan. Hebbes! Ze duwt de krokodil weer de zee in en springt op z’n rug.
Snoek ploft achter haar en dan Mel. Als Stip er ook op probeert te komen, glijden ze bijna van de krokodil.
Mel laat zich in het water vallen. ‘Gaan jullie twee maar eerst.’ Ze geeft de krokodil een zet.
‘Niet te ver, hoor! En pas op dat je niet afdrijft.’
Ze hoeven niets te doen, het lijkt wel of de krokodil zelf zwemt. De harde de wind blaast hem vooruit. Daar komt weer een golf en nog een. Dit is leuk! Het lijkt wel of ze over het water vliegen.
Zien Stip en Mel wel hoe cool dit is? Ze kijkt opzij. Hè, waar zijn ze gebleven? Ze zijn toch niet terug naar de handdoeken? Haar ogen speuren de zandbank af. Wat raar, alles is veel verder weg dan net.
En dan ziet ze Stip en Mel een heel eind verderop staan. Oeps, wat had Mel ook alweer gezegd? Pas op dat je niet afdrijft...
‘We moeten terug!’ roept Noah. Als mama zou weten dat ze zo’n eind op zee was, zou ze super ongerust zijn. Snoek mag vast ook niet zo ver.
Ineens schuift er een donkere wolk voor de zon. De zee verandert in een grauwe vlakke, de wind wordt ijzig.
Ze draaien de krokodil richting het strand. Maar hoe hard ze ook vooruit proberen te komen, de zandbank komt niet dichterbij.

‘We hebben hartstikke tegenwind,’ zegt Snoek na een tijdje. Ze klappert met haar tanden, net als Noah. Ze klinkt bang.

Wat moeten ze doen? Straks drijven ze nog naar Engeland... Was er maar iemand die kon helpen.

Maar er is niemand. Alleen heel ver weg zwemt een man.

‘Help,’ roept Noah. En dan roept Snoek ook. ‘Help! Help!’ Maar de wind blaast hun stemmen de verkeerde kant op. De man hoort hun niet.

Elke golf duwt de krokodil verder op zee. Haar maag knijpt samen. Hoe komen ze ooit terug?

‘Kijk,’ roept Snoek. Ze wijst naar de zandbank.

Stip en Mel rennen hun richting op. Ze zwaaien en roepen maar Noah verstaat er niets van. Ze zijn te ver weg.

Mel en Stip rennen de zee in. Ze roepen weer.

Noah duwt haar oor naar voren. Ze hoort alleen ‘krokodil’ en ‘af’.

‘Wat zeggen ze?’ vraagt Snoek.

Daarom lukt het natuurlijk niet! ‘We moeten van de krokodil af!’ roept Noah.

Ze laten zich in het koude water glijden. Snoek probeert de krokodil mee te trekken, maar die hotst en botst over de golven. Zo lukt het nooit!

‘Laat los!’ gilt Mel in de verte.

‘Maar...’ Snoek krijgt bijna een slok zout water binnen, de krokodil schiet uit haar hand en sjeest er zo vandoor. Mee met de wind. Die zijn ze kwijt...

Snoek kijkt hem sip na.

‘Kom,’ roept Noah. ‘We moeten terug!’

Ze beginnen te crawlen. En soms puffen ze even uit met schoolslag.

Mel en Stip komen steeds iets dichterbij. Maar de zandbank is nog zó ver weg. Ze kán niet meer... Het lijkt wel of er iemand aan haar benen trekt, alsof de zee niet wil dat ze teruggaan. En ze heeft het koud, zo koud.

Als ze bijna niet meer vooruitkomen, zijn Stip en Mel vlakbij.

‘Volhouden,’ roept Stip. ‘Ga maar op mijn rug.’ Mel trekt Snoek mee.

Dit is zo fijn om even op Stip te hangen tot ze weer verder kan.

En dan eindelijk, eindelijk voelt ze weer grond onder haar voeten. Ze is zó opgelucht!

Haar benen trillen als een rietje als ze zich op de zandbank laat vallen.

Mel helpt haar overeind. ‘Kom, anders koel je af.’

Het pierenbad is lekker warm. Noah doet haar ogen dicht, zo kan ze uren blijven liggen. Snoek drijft naast haar. Maar van Stip en Mel moeten ze meekomen.

Het is nog een eind lopen. Mel heeft gelukkig onthouden dat ze naast de gele vlag zitten waar de huisjes beginnen.

Pas als ze op haar handdoek ligt, stoppen haar benen met beven. De zon breekt door. Het is direct weer warm.

Stip laat de fles water rondgaan en de koekjes.

Noah kan er wel tien op. Ze pakt er twee.

‘Jullie waren écht ver op zee,’ zegt Mel na een tijdje.

‘Mijn paarse krokodil wilde gewoon op avontuur,’ zegt Snoek.

Het is natuurlijk niet zijn schuld, denkt Noah. Een opblaaskrokodil kan niet denken. Zij hadden eerder terug moeten gaan.

‘Ik ben nog nooit zo bang geweest,’ zegt Stip zachtjes. ‘En nog nooit zo diep... Maar we moesten jullie helpen.’

Het is hun schuld dat Mel en Stip óók zo ver de zee in moesten. ‘Sorry...’ Noah bijt op haar lip.

Snoek geeft Stip en Mel een boks. ‘Onze dappere redders in nood!’

‘Daar zijn we BFF voor,’ zegt Mel.

Eindelijk lacht ze weer.

Stip gaat rond met de koekjes.

Ze kunnen dan wel goed zwemmen, denkt Noah. Maar de zee is natuurlijk geen zwembad.

De zoete kruimels kraken tussen haar tanden. ‘Morgen naar het buitenbad?’

‘Goed idee!’ roepen Mel, Snoek en Stip.

Ellen Stoop

Dit verhaal is opgenomen in de verhalenbundel Door dik en dun. Verhalen over vriendschap (Uitgeverij Holland, Haarlem, 2018). Meer lezen over de vier vriendinnen? Lees dan ook Stip het sprintkanon en Snoek op schoonspringen van Ellen Stoop.